В оцій важкій безвітряній задусі,
Де сплачуєш за кисень без реклами,
Не сподівайтесь — я не спотикнуся,
Не вірю в гороскопи, карти, карми,

Не вірю в кості та страшні закляття,
Хоч знаю душ непереборну темінь,
Проти яких безсилі срібні лати,
А всі благання та плачі даремні.

Але коли співає колискову
Дитині мама десь посеред ночі,
Я сліпо вірю в кожне, кожне слово,
Таке тихеньке, і таке пророче...

Наталя Дзюбенко-Мейс